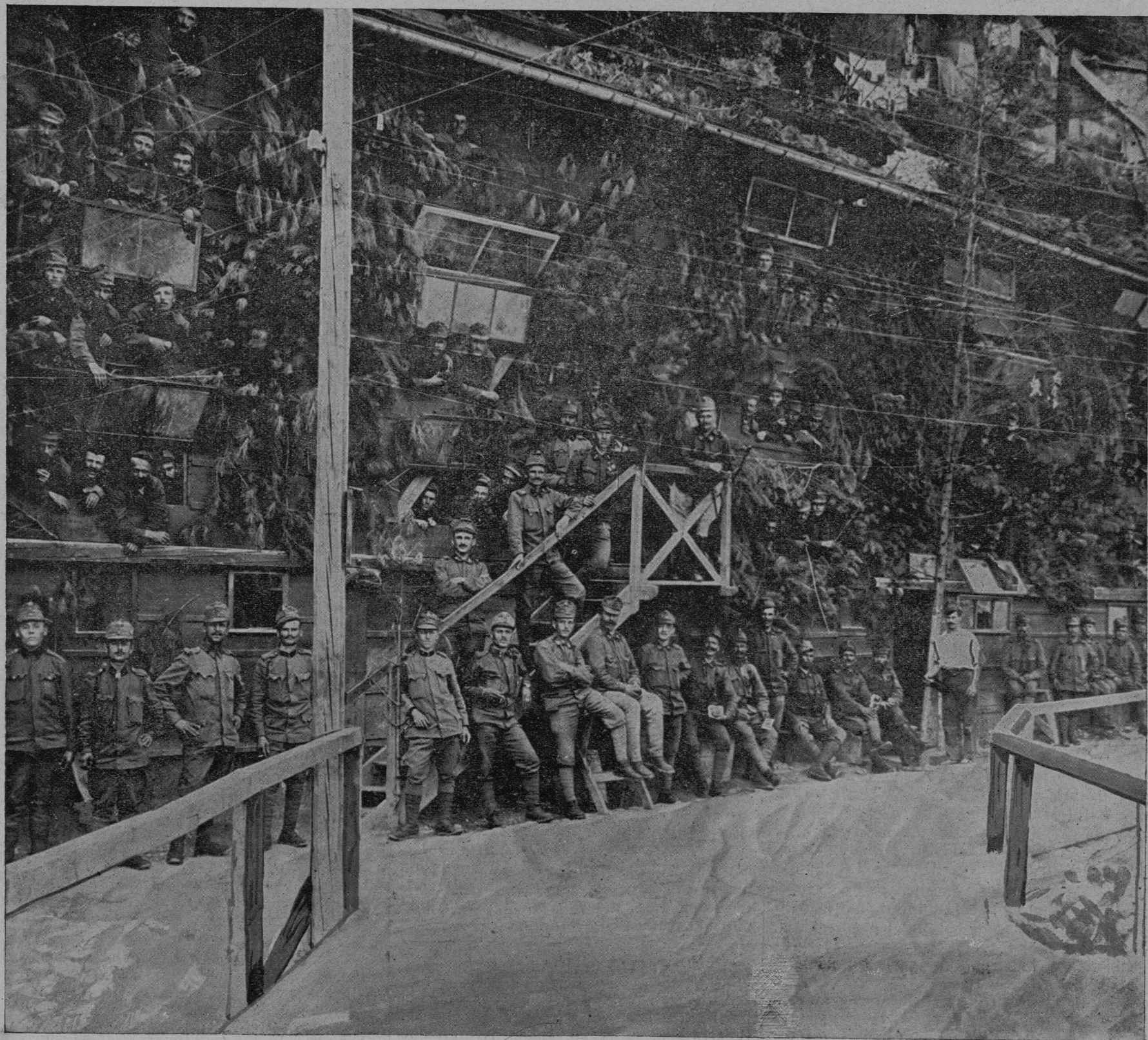

Štev. 40.

V Ljubljani, v sredo 3. oktobra 1917.

Leto IV.

Kako stanujejo naši junaški branilci soške fronte.

Kaverne v skalovju pod Tolminom.

Fritz Singer

Nenatisnjeni Izidor.

Poslovenil M. Hinko.
(Konec.)

Z obrazom presenečenja je vrgel list od sebe. Z njegovim delom kot pesnik je bilo pri kraju.

Na morskem obrežju največje ruske luke Rige, ki so jo te dni nenadoma zasedli Nemci.

„Kaj neki zdaj?“ se je vprašal v isti uri. In slučaj mu je prinesel odgovor.

List, kateri mu je ukradl toliko in tako lepih nad, je ležal še vedno pred njim. Mehanično je listal, list za listom. In kaj mu je gledalo nasproti? „Kotiček ugank.“ Tu so stale uganke, rebusi, šarade in drugi enaki problemi, pod temi drobno tiskanimi srečni rešitelji ugańk minulega tedna.

Današnji dogodek ga je napravil tako ponižnega, tako pohlevnega. Seveda je rešitelj ugank le skromna slavnost, ali vendar bolje kot nič. Začel je ugibati, reševati probleme in razgrinjati temne skrivnosti, ki so v tem kotu prežale na rešitelja. Ali je verjetno, da je tako težka rešitev teh problemov? Mogoče mu je le vaje manjkalo? Trudil se je več tednov zapored na enakih problemih. Končno se mu je posrečilo vendarle razdrobiti enega teh orehov. Takoj je poslal končni uspeh svojega truda.

Ali v kotičku ugank naslednje številke je stalo namesto zaželjenega imenika naslednje: „Došlo nam je, najbrže vsled prevelike lahkote nastavljenih ugank, toliko pravih rešitev, da nam zaradi pomanjkanja prostora ni možno imena vseh častitih p. t. pošiljatelj objaviti.“

„Torej niti tega zadoščenja s petitnimi črkami v kotičku ugank mi usoda noče dovoliti!“ si je mislil.

Bil je vedno bolj otožen in obupan.

Nekega dneva, ali pravzaprav večera, pa je zaplapolal zanj še poslednji žarek upanja, ali bil je le svit zmote.

Ko je korakal zamišljen po prav obljudeni ulici mesta, se je odprlo okno in nanj je padla posoda ne posebno lepega značaja. Bolj od strahu kot od bolečine se je zgrudil na tla. Množica ljudi se je zbrala krog njega.

V bližini je bil poročevalec zelo razširjenega časopisa. Pristopil je k njemu z besedami: „To je skrajna nepazljivost in nesramnost, ki zasluži, da se jo javno oži-

gosa. Imate li kaj zoper, da v imenu javnosti javim ime nesrečneža?“ — „Niti najmanj!“ odgovori hitro naš junak. „Imenujem se Izidor Burgthaler, Burgthaler z mehkim B.“

Naslednjo noč je prebil Izidor v velikih bolečinah z mrzlimi obkladki na glavi, vendar mu je lajšala bridke ure misel na prihodnji jutranji časopis.

kraj mesta je poiskal prostor, da bi vzel slovo od tega tužnega sveta. Že je hotel sprožiti, ko mu je šinila v istem trenutku neka misel v glavo. Bila je gotovo vesela, kajti prijazen nasmeh se mu je bral z obraza. Hitro je šel domov, odprl neko škatljico in razdelil vsebino v žepe — potem pa nazaj v gozd — blisk, pok — in Izidor Burgthaler je ležal z razbito glavo na zeleni livadi.

Časopisi naslednjega jutra so prinesli sledečo vest: „Včeraj opoldne se je ustrelil tik mesta v gozdiču mož boljših krogov iz do sedaj nam neznanih vzrokov. Več vizek, katere je razdelil samomorilec v vse svoje žepe in katere je nosil pri sebi, izključujejo vsak dvom, kdo je bil. Mislimo, da lahko z ozirom na nesrečneža zamolčimo njegovo ime.“

Torej niti po smrti mu usoda ni dovolila, da bi njegovo čudežno lepo ime zagledalo luč sveta natisnjeno.

E. G. Brat:

Beg za milijoni.

Roman Slovence Amerikanca.

10. nadaljevanje.

»Vi ste še tukaj?« je strmel Hegan.

»Ravno prav prihajate!« je vzkliknil Dodd. »Evo, tu imate Bellov potni list z natančnim popisom njegove zunanosti in tu njegovo fotografijo! Peljite se takoj na policijski urad tega okraja in izročite oboje. Napravijo naj nemudoma tiralnico s sliko! Veliko, lepo, kričečo! Prvih 3000 iztisov naj pošljejo ekspresno v New-York!«

»V New-York — tiralnico?!« je zavajal Hegan in moral je sestiti, tako so se mu tresla kolena. »Torej že imate njegov sled?«

»Imam. V enem dnevu ga morda že dobimo — če ne preje!« se je pobahal Dodd.

Jutro je napočilo. Minula je sedma, osma, deveta ura, a njegov časnik, katerega je dobival navadno tako točno, ni hotel da-

K 11. laški ofenzivi; Laški vojni ujetniki iz bojev za Hrib.

nes iziti. Končno pošlje svojega slugo, naj mu ga prinese, a ta je prišel nazaj z odgovorom, da je državno pravdnishvo zape nilo list in da ni izšel.

Leto je odšlo za letom in Izidor Burgthaler je bil z vsakim letom bolj tih in otožen. Jel je izgubljati veselje do sveta, ki ni hotel niti enkrat objaviti njegovega imena. Bojazljivo se je ogibal ljudem. Nekega dne si je kupil lep samokres in v tihem gozdiču

»Ljubi Bog, že v enem dnevu!« je stokal Hegan. »To je strašno!«

»Nič strašno! Pri meni gre vedno vse kakor namazano. Ampak ne sedite tu, nego pojdite!« je priganjal Dodd.

»Saj grem . . . Ampak par besed bi pa vendarle rad izpregovoril s svojo nečakinjo — revico!«

»Čisto nepotrebno. Govoril sem že jaz — jo potolažil — in zdaj se odpeljeva skupaj za Bellom!«

»Kako? Polly gre z vami?« se je čudil Hegan.

»Avto je že tukaj!« se je oglasila Polly za njegovim hrbotom. Bila je v potni obleki, in za njo je nesla hišna velik kovčeg.

»Polly! — Striček!« sta vzkliknila, ko sta se zagledala in se objela.

»Ti ubožica! Kakšna nesreča!« je tožil Hegan.

1177 je dirjal dalje, Jack pa se je vrnil peš v Cumberland. Tam se je dal pri prvem brivcu obriti, pri drugem brivcu kratko ostriči, pri tretjem brivcu si je kupil barvilo za lase. Nato je šel v modni magacin ter si je kupil rumen plašč in rumeno avtomobilsko čepico. Končno je šel v ponižen hotel ter naročil, naj ga čez tri ure pokličejo, ker hoče tako dolgo mirno spati. Bil je resnično utrujen.

Naenkrat pa je kakor okamenel. Na stebru za plakate je zagledal — svojo lastno sliko v velikanski obliki!

Tat milijonov — Jack Bell! je čital na rumenem plakatu s črno svojo sliko in z — brado. Poleg pa je bila policijska tiralnica z natančno navedbo, kakšne barve so njegovi lasje, njegove oči, njegova brada in polt . . . kakšna ima usta, nos in ušesa . . . koliko cm je visok i. dr. ter končno: 2000 dolarjev nagraje onemu, kdor tatu zgrabi in zapre! Podpisan je bil Bobby Dodd, Chicago.

»2000 dolarjev?« je premišljal Jack. »Ali ni to premalo? No, dā, če bi bilo vsaj 5000 dolarjev ali 25.000 K! Tale Dodd je res umazanec! Za tako ceno pa me že ne dobi.«

Še je zrl Jack v svojo lastno sliko, ko je pridrvel na kolesu okoli ogla policaj. Zada j mu je visel lonc z lepivom in čopičem. Pred plakatnim stebrom je skočil s kolesa, pograbil čopič in lepivo, švignil parkrat preko Jackove brade na sliki ter nalepil rdeč pramen. In ne da bi se ozrl, je skočil policaj urno zopet na kolo, ter drl k sosednemu plakatnemu stebru.

Jack pa je čital strmeč:

»Tat se je v Cumberlandu obril in ostrigel! Lase ima črne! Nosi rumen plašč in rumeno kapo!«

»Na, ta je pa dobra!« je vzkliknil Jack. »Dodd je skopuh, a tepec ni! In nos ima kakor najboljši lovski pes . . . res, vsa čast.«

In pomignil je najbližjemu kočijažu ter mu velel, naj ga pelje proti Boveriju. Na prvem oglu, kjer je bila restavracija, je voz ustavil in izstopil brez plašča, na glavi pa je imel že majhno mehko čepico modne barve.

»Tako j se vrnem,« je dejal kočijažu in odšel v restavrant, prekoračil celo vrsto sob ter na nasprotni strani hiše stopil na ulico.

K 11. laški ofenzivi: Pclni zadetek laške bombe iz aeroplana, ki je ometaval našo vojaško bolnico za fronto.

»Striček, odpustite Jacku!« je prosila Polly, plavajoča v solzah. »Nikar ga ne nanzanite policiji! Gotovo je hipoma zblaznel! On ni tat — on je bolan! Zdobra ga pregovoriva, da vrne denar ter ga spraviva v sanatorij, da se pozdravi . . . O, o, ljubi striček, zaradi mene mu odpustite in vse bo zopet dobro! Mr. Dodd mi je obljubil, da Jacka ne ovadi sodišču. Kaj ne, da ste mi to obljubili?«

»Gotovo, — policija ne sme imeti z mr. Bellom nobenega opravka. Vse opraviva sam a ž njim!« je pritrtil Dodd.

»No, slišite?! Sama ga privedeva nazaj, dā, dā . . . in vse bo zopet kakor nekda j, striček!«

»Bog daj . . . Bog daj! je vzdihal Hegan na glas, v duši pa je mislil: »Bog ne daj! Bog ne daj! Strela božja, če ga zares tako hitro zasačita, je vse izgubljeno!« In zopet je rekel na glas: »Ti spremiš mr. Dodda do New-Yorka . . . o Bog, kakšne skrbi mi delaš! Toda, res, ni drugače . . . Zbogom, Polly, — pazi nase . . . pa reci Jacku, da mu odpušam . . . vse mu odpušam!«

In vnovič sta se objela, — Dodd je narahlo odrinil Hegan, podal Polly svoj komolec ter jo galantno odvedel v čakajoči avtomobil z dvema šoferjema.

»Tahí-tahâ!« je zarjulo trobito, avto je odfrčal, Hegan pa je stal pred vilo in gledal za dirjajočim vozilom, od katerega je bilo odvisno vse: zmaga ali propast.

VIII. V New-Yorku.

Po hrupnem Broadwayu v New-Yorku je korakal Jack — golobrad, v rumenem lahkem plašču proti prahu in z rumeno avtomobilsko čepico na glavi.

Nedaleč Cumberlanda je na ostrem strmem cestuem ovinku, kjer se je avto 1177 zaradi strmene in ovinka ter zaradi izogibanja drugim vozilom pomikal za nekaj hipov le še v zmernem diru, skočil neopažen iz voza. Avto

Toda predno je legel, si je z barvilom namazal svoje rujave lase, da so bili črni kot oglje. Ko jih je še izpral in osušil, je legel spat jedva uro. Na to so ga poklicali. Oblekel

Laške pozicije (kaverne po hribih) pred našo fronto.

se je, plačal, nekaj malega zavžil ter se z ekspresnim vlakom odpeljal v New-York.

Zdaj je stopal po Broadwayu, kjer je vrelo najbujnejše trgovsko in prometno življenje med newyorškimi milijonarskimi trgovinami, bankami, uredništvi in nebotičniki. Nameraval se je prepeljati v Hoboken, da iztakne ondi parnik, ki ga brez troškov pripelje najhitreje v Hamburg.

V kočiji sta ostala rumeni plašč in rumena čepica. Kočijaž je čakal, čakal . . . klet . . . končno pa se je jezen odpeljal.

Medtem je Jack že koračil po Boveriju in iskal brivnico, da si kupi rujavo barvilo za lase. Toda rujavega barvila ni dobil, pač pa barvilo za ženske »zlate« lase. Kupil je torej to, češ da ga potrebuje za svojo ženo ter je šaleč so odšel. Urno je poiskal v

stranski ulici mal hotel ter plačal sobico vnaprej. Sumljivo so ga gledali, ker je bil brez prtljage, toda izgovoril se je, da je iz Cincinnatija ter da se vrne še nocoj.

Ko pa se je zaklenil v svojo sobico, se je znova lotil svojih las. Mazal, drgnil in gladil jih je, izpiral ter znova vtiral barvo, — končno pa je videl, da so mu lasje namesto zlatorumeni — rdeči kakor dlaka starega lisjaka.

bila torej trdno prepričana, da sta zgrabila milijonskega tatu. K vsej nesreči mož ni imel voznega listka. Predrzno je trdil, da je listek še na agenturi. Toda vse ni nič pomagalo, moral je na bližnjo stražnico.

»Tako se vrnem,« je rekel vozniku. »Da mi dobro pazite na kovčeg! Gledališke rekvizite so v njem, ki bi se lahko razbile!«

Eden izmed policajev ga je odvedel, drugi pa je podvojil svojo pozornost. Ura je

te bom brnil, da napraviš na svojem trebuhu šestnajst milj v eni uri!«

»Tale mora postati moj prijatelj,« si je mislil Jack in je stopil k čolnarju.

»Dober dan, bratec!« ga je veselo pozdravil. Zdi se mi, da se poznavata!«

»Odlazi! Jaz te ne poznam!« se je mirno odrezal čolnar. »Imaš mi preveč rdeče lase.«

»To nič ne de,« je izjavil Jack Bell. »Ali prideš drevi na Coney Island? Dam za pijačo!«

»To je druga stvar,« je menil sedaj čolnar. »Spraviti moram samo še ta vražji zaboj na krov.«

Jack Bell se je umaknil.

»Primite!« je komandiral čolnar. »Vzdignite prav previdno! Moric Pietje, če izpustiš kovčeg na tla, ti pripeljem tako, da boš imel štiri tedne otekla ušesa.«

V tem hipu je pridiral žongler Frank Murrel, lastnik ogromnega kovčga, preko ceste. S pomočjo v bližini stanujočega tovariša je policijo prepričal, da ni identičen z Jackom Bellom.

»Previdno! Nikari ne prevračajte zaboja!« je rjovel ves obupan, ko je Moric Pietje prezgodaj izpustil. »Nesite kovčeg v mojo kabino.«

»Katero kabino pa imate?« je vprašal čolnar.

Toda vozni listek Franka Murrela je bil še vedno na agenturi.

»Pa postavimo kovčeg v shrambo za prtljago, kjer je druga prtljaga,« je predlagal čolnar. »Bolje bo spravljeno ondi kakor v kabini,« ki jo je morda zasedel že kdo drugi. Jutri pa daste prenesti svoj kovčeg v kabino.«

Zgodilo se je tako; Frank Murrel se je na lastne oči prepričal, kje stoji njegov dragoceni kovčeg, dal je čolnarju napitnino ter nato ostavil ladjenico. Prišedši mimo policajev, ju je še ošvrknil z zaničevanja polnim pogledom.

K 11. laški ofenzivi: Zavzete laške pozicije ob železnici v Gorico.

»Tudi prav,« je dejal ter ostavil hotel. Njegovi rdeči lasje so vzbujali splošno pozornost, kar ga je zelo zabavalo. Sedaj se je lahko smejal rdečemu pramenu, ki je bil nalepljen preko rumene tiralnice.

Sel je preko Hudsona ter stopal počasi, kakor kak brezposelni pomorščak, proti obširnemu pristanu. Pri vsakem vходу sta stala po dva stražnika. Pri ladjenici »proga Hamburg-Amerika« se je ustavil in čital vozni red. Jutri zjutraj odplove »Pennsylvania«! Njegova ljuba stara znanka, ki se je kot mornar že nekoč vozil na njej.

»To bi že bilo!« si je mislil, in pri tem se mu je ustavil pogled nehote na rumenem plakatu z njegovo staro tiralnico. Toda ni trajalo dolgo, ko je prikolesaril stražnik in pritisnil rdeč listek nanjo.

Policaja, ki sta stražila vhod, sta takoj začela študirati novi opis njegove osebe, a sta vkljub temu skrbno pazila na vse okoli sebe. Kdor se ni mogel z listinami izkazati, je moral brez pardona nazaj. Jack je razmišljal, ali bi se vendarle ne mogel vtihotapiti na ladjo.

Tedaj se je ustavil pri vходу majhen tovoren voz z nenavadno širokim in dolgim kovčkom z usnjatim debelim pokrovom. Na pokrovu in na vseh štirih staneh je bilo napisano z velikanskimi črkami: »London! Pozor! Steklo! Ne premetavati!«

Voznik, ki je pripeljal ogromni zaboj je mirno obsedel na kozlu. Tedaj je pritekel neki moški ter hotel urno vstopiti v ladjenico, toda hipoma so ga zgrabile štiri krepke roke. Kajti ta človek je bil oblečen v rumen plašč, na glavi je imel rumeno čepico — ter je imel vrhu vsega še svetlorjave lase. Videti je bil kakor kak potujoč igralec.

Strašno je bil hud. Pravil je, da se imenuje Frank Murrel ter da bo igral v Metropolvarietetu v Londonu kot žongler in čarodejnik. Bil je resnično, vsaj na prvi pogled, nekoliko podoben sliki Jacka Bella. Policaja sta

udarila šesto, in delavci ladjenice so hiteli ven in noter. Sedaj bi bi Jack Bell morda lahko šinil mimo policajev, toda kaj bi mu pomagalo to? Brez voznega listka bi ga ne

K 11. laški ofenzivi: Porušeni most čez Sočo pri Tolminu.

pustili na ladjo. Zato je še vedno stal, oprezoval in čakal.

Takoj nato so pristopili trije močni mornarji pod vodstvom še močnejšega čolnarja k velikemu žonglerjevemu kovčgu. Ta silni možakar je bil Jacku na prvi pogled všeč.

»Urno! Ali imaš kolero?« je kričal čolnar nad četrtrim mornarjem, ki je lezel počasi za njimi. »Ti prokleti holandsman! Tako

»Radoveden sem, če pride,« si je mislil Jack Bell ter čakal.

»Sedaj pa lahko kar greva,« je rekel Jacku. »Ampak to ti povem, ako misliš, da me boš na kakoršenkoli način obrnjal, se prokleta motiš. Ko izprevidim, kam pes tako moli, ti tako prislonim, da se bo kar bliskalo.«

»Ali čolnar!« je odvrnil Jack užaljen, »kaj sem tak videti?«

»Le mirno!« ga je potolažil potem čolnar: »Sicer imaš rdeče lase, tvoj obraz pa je pošten. Spominjaš me starega prijatelja, ki sem nekoč vozil ž njim. Veš, povedati ti moram, da ne sprejemam vsakega vabila.«

Že sta sedela na plavu, ki ju je prepehjal v Brooklyn. Kmalu sta bila na Coney Islandu, velikem newyorškem zabavišču. Jack

»Stvar ni tako gotova!« se je smejal Michel Mohr, »Jack Bell je presneto prebrisan dečko.«

Jack je postal nemiren. Začutil je na sebi ostri pogled lepo počesanega brivca, katerega so menda motili njegovi nenaravno rdeči lasje.

»Damn!« je zavpil in se okrenil kakor da hoče čitati plakat. »Ti detektivi izmaknejo poštenim ljudem najlepši zaslužek izpred

Jack Bell resnično ni vedel, kaj naj odgovori na to čudno vprašanje, zato je smehljaje skomizgnil z rameni.

»Ti podli denuncijant. Ti Judež!« je zarjul Michel Mohr in dvignil pest.

»Ali dravec, menda vendar ne bom izdajal samega sebe.«

»Jack!« je vzkliknil Michel Mohr in zazijal. »Ti si —?!«

»I, seveda, ti kamela!« se je smejal Jack. »In sedaj pojdi pa me naznani!«

»Človek, ali si znorel? Jaz bi te naznani? Ko si vendar moj najboljši prijatelj?«

In od veselja mu je padel okrog vratu.

»Ampak, kako da imaš na sliki brado, dasi golobrad? In kje pa imaš tista dva milijona?«

»Pojdi,« je silil Jack, »to vse ti razložim, kadar bova na krovu. Moraš me namreč tja vtihotapiti.«

»Aha,« je dejal Michel Mohr, »onadva policaja v pristanu prežita na te?«

»I, seveda,« je odvrnil Jack, »skozi nobena vrata ne morem tjakaj.«

»Saj tudi ni treba,« je odgovoril Michel Mohr; v čolnu te v temi prepeljem na ladjo.«

»To je dobra misel,« je vzkliknil Jack vesel. »Zato ti dam milijon, ko bova srečno tamkaj.«

»Ne,« je ugovarjal Michel. »Ničesar ne maram. Ostati hočem poštenjak.«

»To je jako lepo od tebe!« se je smehljajal Jack in ga potrepal ljubeznivo po rami.

Okoli enajstih, ko je že vse spalo, je lezel Jack za Michlom Mohrom iz čolna reko lestve na ladjin krov. (Dalje prih.)

Porušeno Vogersko za soško fronto.

je povabil naposled svojega gosta v majhno gostilnico. Pila sta ondi bratovščino, ne da bi vprašala drug drugega za ime.

Naenkrat je planil čolnar pokonci in je zablul svoje oči v nasprotno steno. Tjakaj je namreč obesil pravkar natakark živorumen plakat z veliko fotografijo na sredjo. Jack Bell plakata ni mogel videti, ker je bil s hrptom obrnjen k steni.

»Kaj!« je vzkliknil čolnar presenečen. »Jack Bell da je ukradel dva milijona dolarjev? To ni res!«

Jack se je okrenil: Tristo zlomkov, ondi je visela njegova tiralnica! Ampak rdečega listka še ni bilo na njej.

»Kaj ga poznaš?« je vprašal začuden.

»Poznam!« je zavpil Michel Mohr besen. »Moj najboljši prijatelj je bil. Služila sva skupaj kot mornarska dečka na neki francoski barki. In skupaj sva tam naklestila prvega krmarja. Bil je vrl dečko!«

Sedaj je spoznal Jack Bell svojega nekdanjega prijatelja Michla Mohra. Srce mu je veselo zaigralo. Tajna simpatija, ki ga je vlekla k čolnarju, je bila torej globljega izvora.

Michel Mohr se je popolnoma izpremenil. Postaral se je in nabavil okrogel čolnarski trebušček, s katerim je nastopal prav dostojanstveno.

»To mora biti že kak drug Jack Bell,« je dejal Jack.

»Moj prijatelj, Jack Bell,« je kričal Michel Mohr preko vse gostilne ter kazal na sliko rumenega plakata. »Jack Bell, kakor izrezan! Ta tiralnica je sleparija ali pa policijska polomija!«

Sedaj so se nagnetli vsi ostali gosti okrog plakata.

»Damned!« je vzkliknil eden izmed njih. »Ukrasti dva milijona dolarjev, to ni tako lahko! Ampak veliki Dodd iz Chicaga mu je že za petami; gotovo ga ujame.«

nosa. Kdo bi ne zaslužil rad 2000 dolarjev?« »Prav ima,« so pritrdjevali gostje vsi vprek in brivec je pozabil na predmet svoje pozornosti.

Kakšne jame izkoplje v kraškem kamenu težka granata.

»Pojdiva!« je dejal Michel Mohr popolnoma mirno Jacku Bellu, ki je bil tega poziva jako vesel.

Kmalu sta stala za nekim grmom.

»Povej mi,« je rekel Michel Mohr grozeče, »ali bi ti izdal Bella, če bi vedel, kje je? Menim namreč, da bi zaslužil dvatisoč dolarjev.«

Jugoslavija.

Te dni so prinesli ljubljanski dnevnik slededečo izjavo:

1.) Podpisani zastopniki Slovencev izjavljamo, da se solidarno pridružujemo državnopravni deklaraciji Jugoslovanskega kluba z dne 30. maja t. l. Po našem živem pre-

pričanju je bodočnost habsburške monarhije mogoča le na načelu resnične svobode narodov, a bodočnost našega naroda le na načelu združenja Slovencev, Hrvatov in Srbov, ki prebivajo v naši monarhiji. Oboje, svobodo in edinstvo, pa more našemu narodu zagotoviti in ohraniti le samostojna, na načelu samoodločbe narodov zgra-

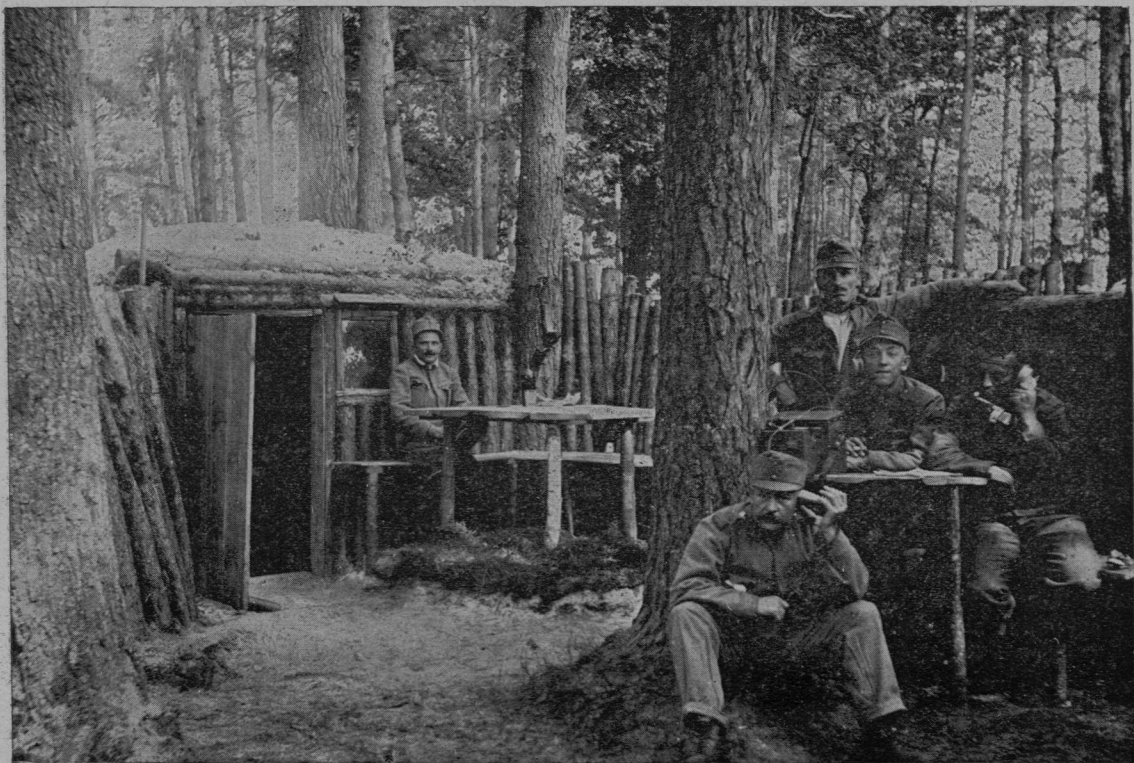
K 11. laški ofenzivi: Bojišče pri Sv. Petru na Krasu (blizu Gorice), kjer so bili Lahji opetovano vrženi.

jena jugoslovanska država pod žezlom habsburške dinastije. Zato zahtevamo, da se čimpreje izvede to jugoslovansko edinstvo in se v tem oziru zaupljivo zanašamo na očetovsko naklonjenost nositelja habsburške krone, ki je v kratki dobi svojega vladanja tolikrat posvedočil svojo pravičnost nasproti svojim narodom.

2.) Pravitako se skupno pridružujemo mirovni želji papeža Benedikta XV. Če države sprejmejo za podlago mirovnih dogovorov misli, načrtane v njegovi noti, tedaj smo prepričani, da se bo skoraj med narodi vrnil mir in da bo ta mir res trajen in blagosen v srečo narodov in držav. Vojska pa je tudi jasno pokazala, da mora namesto sile stopiti pravica. Ideje o razoroženju, o svobodi morja, o rabsodiščih, o pravičnosti nasproti težnjam narodov, so zmožne započeti novo dobo človeštva, ko narodi ne bodo več tekmovali v politiki sovraštva in tehniki oboroževanja, marveč v mirnem delu za pravi kulturni napredek. Obenem hvaležno pozdravljamo resno prizadevanje našega vla-

K 11. laški ofenzivi: Naš sanitejc obvezuje ranjenega laškega vojaka ujetnika

Vojaška telefonska postaja za soško fronto.

darja, ki vse meri na to, da bi se čimpreje končalo to strašno klanje in bi zopet zasijala narodom zlata zarja miru in lepše bodočnosti.

V Ljubljani, dne 15. septembra 1917.

Dr. Anton Bonaventura Jeglič l. r. knezoškof ljubljanski. Prelat Andrej Kalan l. r. stolni kanonik. Dr. Josip Gruden l. r. stolni kanonik.

Za slovensko ljudsko stranko:

Dr. Ivan Šusteršič l. r. t. č. načelnik stranke.

Za Narodno-napredno stranko:

Dr. Ivan Tavčar l. r. Dr. Karel Triller l. r.

Za Slov. kat. delav. demokracijo:

Mihael Moškerc l. r. Franc Vidil l. r. Anton Žnidaršič l. r.

Ljubljanska deklaracija z dne 15. septembra je vzbudila v vseh krogih našega naroda najboljši vtis in splošno pritrjevanje. Izjavi se principijelno pridružujejo tudi ostale politične organizacije in stranke.

Štajerska narodna stranka, kot zastopnica naprednega Slovenstva v severni jugo-

slovanski pokrajini, iz celega srca pritrjuje v njej izraženi zahtevi po svobodi in ujedinenje vsega našega naroda; ravnotako se pridružuje patrijotičnemu apelu voditeljev kranjskih Slovencev na nositelja cesarske krone, v katerega pomoč se zanašamo pri uresničenju jugoslovanskega edinstva. V znamenju pravice mora mir pripeljati tudi našemu od usode toli preganjanemu narodu zlato zarjo srečne bodočnosti.

Tržaško polit. društvo „Edinost“ je izjavi tudi pritrnilo. Ker so se tržaški Slovenci v resoluciji, sprejeti na občnem zboru pol. društva „Edinost“ dne 28. avgusta, tudi postavila na stališče deklaracije Jug. kluba od 30. maja t. l. in ker „Slov. ljudska“ in „Narodno-napredna stranka“ po svojih somišljenikih obsezata tudi Koroško, Štajersko in Goriško, je s tem podana solidarna manifestacija vsega naroda v smislu deklaracije in je ovrženo morebitno natolcevanje, kakor da ne bi bila deklaracija izraz volje vsega našega naroda.

Tudi goriški narodni Slovenci iskreno pozdravljajo manifestacijo kranjskih slovenskih političnih voditeljev ter se kar najodloč-

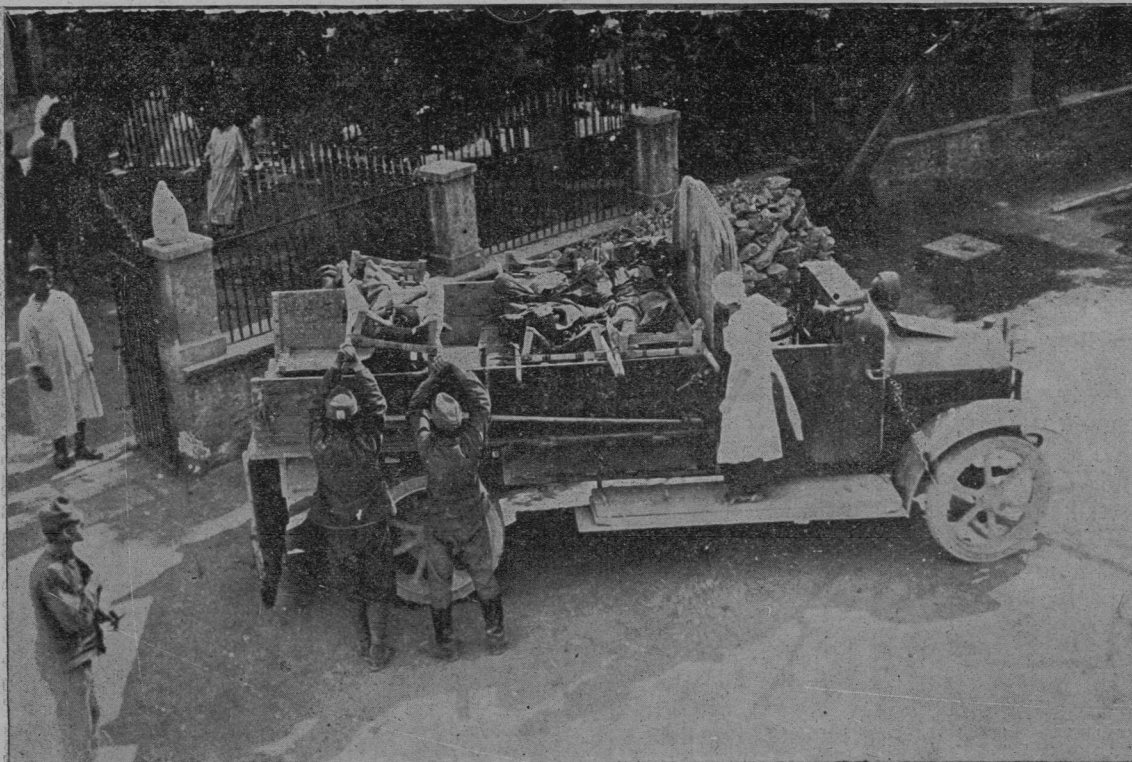
nejše pridružujejo vsenarodnemu jugoslovanskemu programu, izraženem v dunajski deklaraciji. V muki in trpljenju vojnega časa vidi naše goriško ljudstvo vzhajati zarjo narodne svobode, ki nam prinese združenje Slovencev, Hrvatov in Srbov. S posebno vneto pritrjujejo goriški Slovenci mirovnim stremljenjem, katerim je dala mirovna nota papeža Benedikta XV. nove mogočne pobe.

V ljubljanskem dopisu pravi graški „Arbeiterwille“: Z izjavo za državnopravno deklaracijo Jugoslovanskega kluba soglašava v principu tudi jugoslovanska socialna demokracija.

Z vsemi silami svoje mlade duše hrepeni naš narod po življenju. Iz globin svoje žalostne preteklosti, iz brezna svoje mukotrpne sedanjosti gleda v zarjo srečne bodočnosti. Odkar so njegovi izvoljeni zastopniki na Dunaju pred vsem svetom podali svojo znamenito zgodovinsko deklaracijo, vé naš narod, kje je življenje, po katerem hrepeni. V združenju z brati Hrvati in Srbi v samostojno, neodvisno, na podlagi in pravu samoodločbe zgrajena jugoslovanska država je za Slovence življenje — extra Jugoslaviam non est vita, izven Jugo-

Zasedeni lijaki na kraškem kamenitem ozemlju, ki so jih izvrtale laške granate.

Vojaški sanitetni vozovi dovažajo ranjence na prvo večje obvezovališče za fronto.

slavije je smrt. Izven Jugoslavije postanemo žrtev mogočnih sosedov in nasprotnikov, izkrvavljena, izmozgana in izmučena bo naša ljubljena domovina kakor Izveličarjev plašč, ki si ga bodo delili Pilatovi hlapci.

Tega se zaveda ves naš narod, zato navdušenje, ki ga je vzbudila jugoslovanska deklaracija ni bilo le izraz globoko vkoreninjene ljubezni do rodni jugoslovanskih bratov, bilo je tudi izraz onega treznega preudarka, ki v idejalnem poletu ne izgubi tal resnične realnosti. Jugoslovanska deklaracija je postala credo našega naroda, njegova nacionalna veroizpoved, temelj njegove politike, realen načrt njegove bodočnosti. Ni ga poštenega Slovenca, ki bi danes ne pritrjeval, če pravimo: Naš narod živi in umrje z jugoslovansko deklaracijo.

Bajanica.

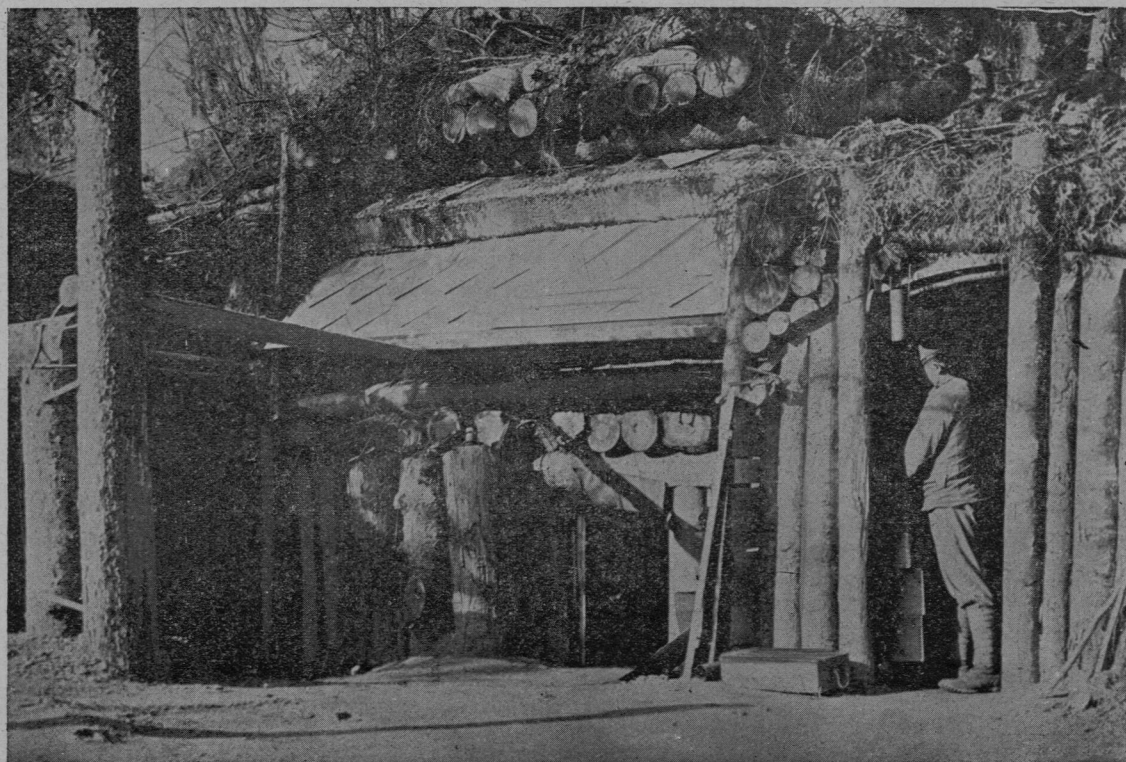
Spisal Orion.

V raznih listih smo čitali, da vojaki soške fronte iščejo vodo z bajanico. Z njo so v kamnitem kraškem svetu zasledili več vrelcev, ki bi jih drugače tudi z modernimi tehničnimi pripravami zaslediti ne mogli. O tem so „Ted. Slike“ že poročale v štev. 20. in 21. pod naslovom „Čarodejna šibica“ in priobčile sliko na strani 425 štev. 36.

„Pesti Naplo“ je glede tega poročal: „Major Peichl obhodi z bajanico gore in doline, spremljevan od vojaških oddelkov za vrtanje vodnjakov, in kjer označi vrelce, doseže vedno uspeh. V sedemindesetih do sto slučajih tudi zanesljivo dožene, kako globoko se nahaja vodna žila...“

Da je navedeno resnica, ni dvoma, zato je zanimivo vedeti, kaj da je s tem zagonebnim orodjem. Namen teh vrstic je v majhnem obrisu pojasniti zadevo.

Bajanica (lat. virgula divina, nem. Wünschelrute, franc. baguette divinatoire, ital. verga lucente, angl. divining rod), je bila

Laška kaverna topničarjev blizu Tolmina.

Naročajte in širite

„Tedenske Slike“.

znana že v prazgodovini. V grški mitologiji jo najdemo v rokah Hermesa, ki je ž njo odpiral vrata podzemeljskega sveta. Hermes je imel razna opravila, obenem pa je bil tudi bog trgovcev, prometa in nepričakovanih najdb. Herodot poroča da so jo skiti rabili za razne čarovnije; v Nibe lungah pa je označena z besedo Wunsch, kar je pri Germanih značilo čar. Še znatno bolj poznana je bila v srednjem veku, ko so ž njo iskali poleg vode tudi rudnine, zaklade, zločince in nezveste žene. O tem nam pripovedujejo razni starejši pisatelji n. pr. Teofrat Paracelsus v svoji knjigi „De occulta philosophia“ (1574), jezuit Atanzij Kircher v delu „Mundus subterraneus“ (1678), Wille v razpravi „Vera virgulae mercurialis relatio“ (1686), I. F. Büntingen v knjigi „Sylva Subterranea“ (1693) in Teofil Albinum v knjigi „Die Entlarvete Idolum der Wünschel-Rutte“ (1704).

Sicer pa tudi v novejših časih ni zapadla pozabljivosti. V svoji mladosti sem poznal moža-čudaka. Ta je z bajanico v rokah begal po ruševinah starih gradov in grobiščih. Iskal je skrite zaklade nekdanje fevdalne gospode in v času francoske okupacije zakopane vojne blagajne. Če mu je bila kedaj sreča mila, mi, žal, ni znano.

Iz navedenega je razvidno, da je bajanica v minulosti služila sploh za nekako čarovniško palico, s katero je bilo možno zaslediti vse, karkoli je bilo skrito, dandanes se je poslužujejo največ le še za iskanje vode.

Bajanica je kakih 20 cm dolga in približno $\frac{1}{2}$ do 1 cm debela viličasta mladika v obliki črke Y. Po ljudskem prepisu jo je odrezati iz leskovega grma, na kresni večer in pri polni mesečini, drugače nima magične moči. Nekateri izvršujejo nad njo tudi skrivnostna znamenja in izgovarjajo razne mistične reke.

Navedeni predpis je seveda prepojen z vražo. Glavno je, da je mladika viličasta, prožna in gladka, čas in način pridobitve pa je brez pomena. Staro pravilo je, da to, kar si človek v svoji omejenosti ne zna razložiti, vedno zagrinja v bajno praznoverje in vražo.

Poleg viličastih mladik uporabljajo tudi enostavne dolge šibe, palice in upognjeno

Nj. V. cesar Karel I. odlikuje poveljnika 16. armadnega zbora, general. polkov. Kralička.

žico. So namreč individualne različnosti, katere je treba dognati in se jim prilagoditi. Francozi se na primer poslužujejo lesenih šib le za iskanje vode, železnih za iskanje zlata, srebra in bakra, srebrnih ali bakrenih pa za iskanje železa.

Bajanica je dandanes dobro poznana v tistih krajih Nemčije, Anglije in Amerike, v katerih primanjkuje vode. Tam so stalni iskalci vode, priznani od ljudi in deloma tudi od oblasti. Takšen iskalec oddeli na zemljišču, določenem za preiskavo, približno sto korakov dolg in toliko širok štirikotnik ter ga zaznamuje s koli. Po določitvi prostora prime bajanico na ta način, da v vsaki roki krepko in z napetimi mišicami stiska en odrastek, pri tem ko zraščeni del šibe drži v višini želodca in vodoravno pred seboj. Tako oborožen obkorači vse strani štirikotnika. Ako pri obhodu udari šiba na gotovem mestu z vso silo navzdol ali navzgor, znači, da je v zemlji voda. V slučaju, da šiba ne reagira, si iskalec vode odmeri drugi štirikotnik.

V Nemčiji sta se novejša časa za bajanico posebno zavzela Bülow-Bothkamp in pristaniški stavbni ravnatelj v Kielu Jurij Francius. Poslednji je leta 1911. celo ustanovil društvo iskalcev vode z naslovom: „Zveza za razjasnjenje vprašanja glede bajanice.“

O preiskavah Franciusa je doznal tudi cesar Viljem. Po njegovi odredbi so potem deželnemu svetniku Uslar-Apenrade naročili, da z bajanico preišče nemške kolonije jugozapadne Afrike. Tam so namreč bila obsežna ozemlja, obstoječa iz eruptivnega kamenja, katerega radi splošnega pomanjkanja vode ni bilo možno naseliti.

Uslar je svojo nalogo izvršil z dobrim uspehom. Vodo je slutil na osemsto krajih. Na stooseminšestdesetih krajih so vrtali: petnajstkrat so polomili svedre, enointridesetkrat ni bilo uspeha in v stodvaindvajsetih slučajih so našli vodo. Cena dotičnih zemljišč se je raditega dvignila za sto odstotkov. Uslar je skoraj v vseh slučajih označil tudi pravilno globočino.

* * *

Sedaj nastane vprašanje: Kakšni vplivi delujejo pri bajanici, in če so poizkusi odvisni samo od šibe ali ne?

Poizkusi niso odvisni od šibe. Ta je namreč le orodje za realiziranje vplivov, delujočo moč moramo iskati v človeku in v vodi oziroma v rudninah.

Moderne psihologične študije, posebno preiskovanje barona Reichenbacha in dr. Baraduca, so dognale, da je vsa priroda prožeta z neko flujdično silo in formirana z njeno polariteto. Dotična sila, katero Reichenbach imenuje ôd, napolnjuje sonce, mesec, zvezde, zemljo, zrak, luč, gorkoto, elektriciteto, rudništvo, rastlinstvo in vsa živa bitja. Ta ôd senzitivne osebe lahko opazujejo na telesu človeka. Iz celega trupla, posebno iz glave in rok, sevajo v temi svetli-kasti žarki, in sicer z desne strani rumene in rdeče, z leve strani pa vijoličaste in modre barve. Po Reichenbachu je desna stran ôdno pozitivna in leva negativna. Desna stran toraj polarizira drugače kakor leva, sprednji deli drugače kakor zadnji, na vrhu drugače kakor spodaj, da, celo vsaka stran posameznega uda in prsta ima svojo posebno polarizacijo. splošno prevladajoča struja je odvisna od mišljenja, značaja, navad in drugih okolnosti telesa.

Dr. Jodko-Narkiewicz je ôd potom takozvanega elektrografičnega postopanja fotografiral. Iz dotičnih slik, ki jih je prinesel petrograjski „Kraj“, je jasno razvidno, kako da iz prstov rok sevajo magnetični žarki. Posebno značilno je pri tem dejstvo, da se fluidični žarki pozitivnih in negativnih (simpatičnih) oseb sklepajo, enako polariziranih (antipatičnih) pa odbijajo.

Od človeškega organizma je približno enak ôdu v vsemirju. Od solčne svetlobe deluje na človeka pozitivno, mesečno negativno; zemlja je na severnem polu pozitivna, a na južnem negativna; rudnine so večinoma pozitivne, voda je negativna. Ravnotako so po svojih sestavinah in svojstvih ôdno pozitivni ali negativni tudi vsi drugi predmeti.

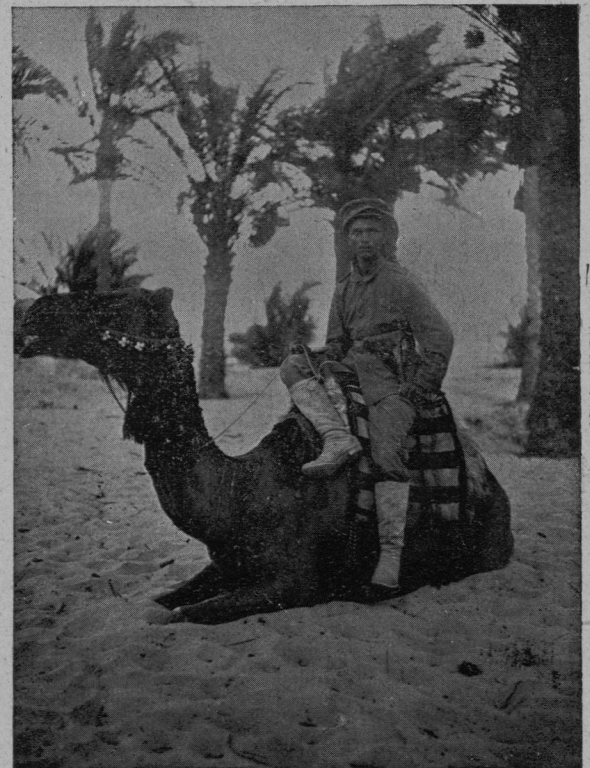
Pripomniti treba, da Reichenbachov ôd nadomestimo lahko tudi z drugim izrazom n. pr.: z Mesnerjevim življenjskim magnetizmom, s perispitrom ali z astralnim truplom okultistov, s Puysegurjevo animalično elektriciteto, z Clondlotovimi N in V žarki ali za Bacquerelovo radioaktiviteto. Vsa navedena imena označujejo morda en in tisti vpliv, eno in tisto silo, ako ne, pa vsaj nekakšno sorodno strujo.

Pri vpoštevanju navedenega prihajamo glede bajanice do nastopnih zaključkov:

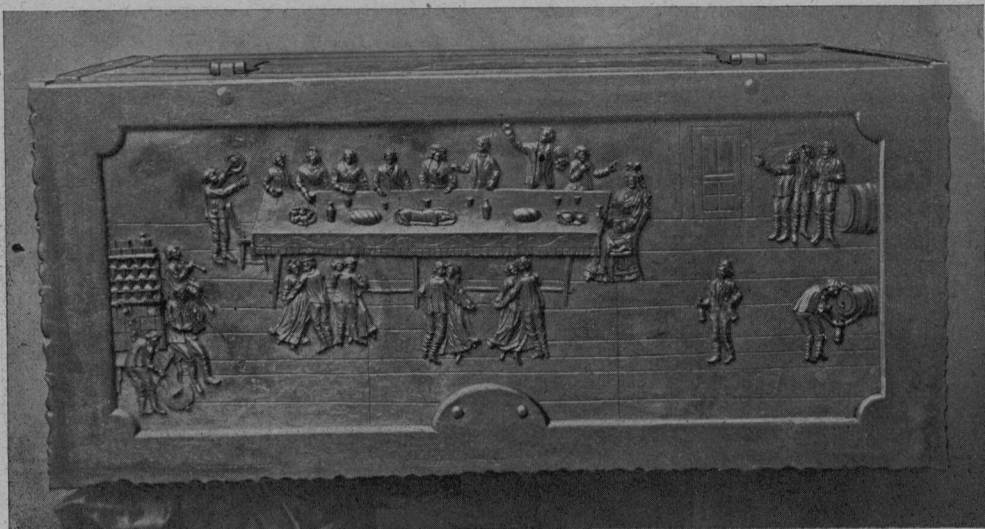
Vsak človek je občutljiv za zunanje flujdične vplive, vendar ne vsi ljudje v enaki

Do kolen v vodi v strelskem jarku po nalivu na ruski fronti.

K bojem v Afriki: Nemški kolonialni vojak v tropični bojni opremi z velblodom.

Slovenska narodna rezbarska umetnost: Stara kranjska skrinja. Pokrov. Rezbarija prav lepo kaže starokranjsko slovensko ženitnino.

meri. Zelo senzitivne osebe občutijo v svojem organizmu vsak neviden vpliv, ko pri manj senzitivnih dotični vplivi ne prihajajo do zavesti. Taki ljudje potrebujejo nekakega zbiralca vplivov, in ta zbiralec je v našem slučaju šiba. To dejstvo tolmači tudi individualno vporabljevanje raznovrstnih šib, kakor sem omenil v prvem odstavku. Zelo senzitivne osebe pa najdejo vodo tudi brez bajanice in sicer po raznih občutkih, ki jih ôd vode provzročča v njih udih. O tem vé, po izjavi lista „Pesti Naplo“, povedati tudi major Peichl.

Ako je iskalec vode ôdno pozitiven, potem šibo negativna vode priteguje, če je negativen, jo odbija, kakor se obijajo žarki, sevajoči iz rok nesimpatičnih oseb. V prvem slučaju udari šiba navzdol, a v drugem navzgor. Pri pozitivnih rudninah se pojav izvrši ravno v nasprotnem redu.

K temu je še pripomniti, da v zemlji tekoča voda vsebuje zelo mnogo ôda, zato je z bajanico mnogo lažje zaslediti vodo kakor manj z ôdom napolnjene rudnine. Stoječa voda je mrtva in ne reagira.

Seveda ostane še več nerešenih stranskih vprašanj, katerih pa ni možno razmotrivati v kratkem sestavku.

Vse p. n. naročnike, ki jim je 1. t. m. potekla naročnina in smo jim poslali v prejšnji številki poštne položnice, uljudno prosimo, da naročnino takoj vpošljejo. Mi moramo v teh težkih časih vse sproti plačevati ter ne moremo nikomur dajati lista — na upanje. Obnovite naročnino in pridobivajte še novih naročnikov,

Slike s Trsta: Učinek laških letalskih bomb na magistratu, škofijski palači itd. prevažanje ranjencev po tramvaju i. dr. ter razne slike s soške fronte priobčimo v prihodnji številki, ker so žal za to številko došle prepozno.

Razne vesti.

Podaljšanje oprostitev. Z Dunaja poročajo, da je odredil dom. minister, da ni potreba iti k vojakom dne 30. septembra tistim, ki so prosili za oprostitev do 10. avgusta in katerim se je oprostitev dovolila, ampak bodo ostali oproščeni do konca novembra. Ta sklep se s tem utemeljuje, ker še niso spravljene poljski pridelki in da se more zemlja pravočasno in dobro obdelati.

Sladkor podraže. S 1. novembrom podraže sladkor za 30 h kilogram. Pravijo, da ga je premalo, zato mora biti dražji. Pred vojno so sladkor izvažali, in sicer znatno ceneje, kakor so ga prodajali v Avstriji. Izvažajo ga tudi sedaj, po kakšnih cenah, tega ne povedo. Pri nas so res čudovite razmere, da moramo lastne pridelke dražje plačevati nego jih plačujejo inozemci.

Redka dragocena umetnina: Slonokoščeni križ visok 32 cm, širok 22½ cm, sedaj last g. Drganca, trgovca s starinami v Ljubljani.

Kdor želi, da mu spremenimo naslov, naj poleg novega navede tudi stari naslov, da ga vemo črtati. Zlasti pa prosimo, da navede število, ki ga ima vsakdo pri naslovu; s tem nam znatno olajša delo.

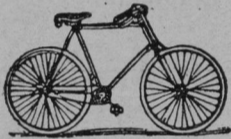
Slovenska narodna rezbarska umetnost: Sprednja stran iste skrinje. Na oglih slovenski kmet in slovenska kmetica v narodni noši. Rezbarija predstavlja, kako vozijo nevestino balo, prizor pred krčmo, v sredi je ul (čebelni panj), znak pridnosti in štedljivosti slovenskega kmeta. — Skrinja je last g. Drganca trgovca s starinami v Ljubljani, Franciška ulica 10.

Ostram

Zaloga ravnoprstnih starin: g. Derganc, trgovec s starinami v Ljubljani, Frančiškanska ul. 10. ob izložbi starin.

F. BATJEL prej v Gorici. LJUBLJANA, Stari trg 28

Moška in ženska
dvokolesa še s
staro pnevmatiko

šivalni in pisalni stroji, gramofoni, električne žepne svetilke.

Najboljše baterije.

Posebno nizke cene za preprodajalce.

Mehanična delavnica
na Starem trgu št. 11.

Podaljšaj svoje življenje!

Mogoče je življenje si podaljšati, bolezni preprečiti, bolnike ozdraviti, slabotne ojačiti, omahljive otrditi in nesrečnike osrečiti.

Kaj je za vsako boleznijo?

Oslabljenje živčevja, potrtnost, izgube dragih prijateljev ali svojcev, razočaranja, bojazen pred boleznijo, napačen način življenja in mnogo drugih vzrokov.

Veselo srce

je najboljši zdravnik! Je sredstvo, ki Te pripelje k veselju, ki Te oživlja, Te napolni z novimi upi, in to sredstvo se Ti pokaže v pismu, katerega dobi vsakdo, kedor ponj piše, takoj in

popolnoma zastoj!

V tej mali ročni knjižici se raztolmači, kako se da v kratki dobi in brez motenja v poklicu nadomestiti moč živcev in mišic, kako se zboljšajo in odstranijo utrujenost, raztresenost, slab spomin, nevolja do dela in nebroj drugih bolezenskih prikazni. Zahtevajte to pisanje, prineslo Vam bo nadbudne ure.

Naslov:

Ernst Orsech, Berlin S. W. Markgrafenstrasse 63. odd. 499.

Rabim zanesljivega
in treznega

hlapca

za konje proti dobri plači in hrani. Isti mora biti vaje vožnje in gozda.

Sprejem tudi tesarje ali mizarje v trajno delo.

FRANC RAVNIKAR,
oblastv. skuš. mestni tesarski mojster
Linhartova ulica 25.

Suhe gobe (jurčke)

lepo sušene kakor tudi prazne vreče, brinjovo olje, lešnike in orehe kupuje po najvišjih dnevnih cenah

M. Rant, Kranj

prva eksportna tvrdka deželnih in gozdn. pridelkov.

== Gosi ==

z Ogrskega, žive lepe, velike, za poskušnjo 4 komade 110 K z embalažo vred franco kamorkoli razpošilja

== Rozenkranz, == == Körmend, Ogrsko. ==

Vse potrebne tiskovine za
občinske urade in aprovi-
zacijske odbore

ima v zalogi tiskarna

DRAG. HRIBAR v Ljubljani,
Dunajska cesta 9.

Zavod za masiranje

Poljanska cesta 7

negovanje obraza, prsi, las in rok.

Zaloga Schröder-Schenkejevih preparatov.

Kislo vodo, vino in sadjevec

razpošilja

A. OSET, pošta Guštanj, Koroško.

Kupim vse vrste zamaške, steklenice in sode.

Zahtevajte slovenski cenik! — naslov za pisma: JOS. PETELINC, Ljubljana.

Priporoča se tvrdka

== JOS. PETELINC ==

---: tovarniška zaloga šivalnih strojev. ---:---

Sfroj v raznih opre mah in sistemih, priproste kakor luxus opreme vedno v zalogi. Pouk o umetnem vezenju brezplačen.

LJUBLJANA, blizu frančiškanskega mostu levo ob vodi, 3. hiša

10 letna pismena garancija

10 letna pismena garancija

Josip Jug

pleskarski in likarski mojster
Ljubljana, Rimska c. 16.

se priporoča cenjenemu občinstvu za vsa v to stroko spadajoča dela. Jamčim da delam samo s pristnim firnežem.
Solidna in točna postrežba.

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobl se v Kolodvorski ulici 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zadostuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

:: LJUBLJANA. ::

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navodilo o modernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomanjkanju in opešanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE, Presburg (Ogrsko) Schanzstrasse 2, Abt. 95.** — Ne stane nič.

Suhe gobe,

črno in rdečo deteljo, kumno, janež repno, korenjevo, razna trava in druga domača semena, prazne vreče kakor tudi vse vrste pridelkov **kupuje SEVER & URBANČIČ,** Ljubljana, Wolfova ulica 12.

ZAMAŠKE

šampanjske zamaške, rabljene, ne strte, plačam **70 vinarjev** kos. Rabljene zamaške steklenic **6 kron** za kilo. Te vrste prevzamem po povzetju in ni treba poprej povprašati. Kupim nove zamaške po vzorcih za najvišje cene.

KASZIRER EMIL, Budapest, VII., Alpar-utca 10. poleg Garay-tér.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštino vred stane K 2.70.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštino vred K 2.45. Povzeteje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravske.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino tvrdka
Ljubljanska industrija probkovih zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

Sijajno bodočnost

imajo turške in nove srečke avstrijskega Rdečega križa vsled svoje vedno zvišujoče se denarne vrednosti! Vsaka srečka zadene! Glavna dobitka znašata čez

1,000.000 kron!

Natančno pojasnilo z igralnim načrtom razpošilja brezplačno: **Srečkovno zastopstvo 3 Ljubljana.**

Slav. občinstvu in gosp. trgovcem priporočam

slamnate čevlje (šolne)

in slamnate podplate za v čevlje

katere sem začel izdelovati, tako da ustrezem lahko vsaki zahtevi. Ker je druga obutev tako draga, bode ta za osebe, ki imajo opravilo v sobah, prav dobro došla. Naj vsakdo poskusi!

FRANC CERAR, tovarna slamnikov v Stobu, pošta Domžale pri Ljubljani.

BLAŽ JANČAR

pleskarski mojster

več let pri tvrdki BRATA EBERL, se priporočam slavnemu občinstvu kot invalid za stavbena in pohištena dela.

Delavnica: Oražem, Breg št. 6.

Cunje, želod, kosti in divji kostanj

kupuje po dnevni cenah za c. in kr. vojaško oblast edino pooblaščen tvrdka

Viktorija Panholcer,

Pražakova ulica stev. 4, Ljubljana, katera tudi želečim izda dovoljenje za pošiljatev.

Največja slovenska hranilnica:

Mestna hranilnica ljubljanska

Ljubljana, Prešernova ulica št. 3

je imela koncem leta 1916 vlog K 55,000.000.—,
hipotečnih in občinskih posojil 30,600.000.—,
rezervnega zaklada „ 1,500.000.—.

Sprejema vloge vsak delavnik in jih obrestuje najvišje po **4%** večje in nestalne vloge pa po dogovoru.

Hranilnica je **pupilarno varna** in stoji pod kontrolo **c. kr. deželne vlade.**

Za varčevanje ima vpeljane lične domače hranilnike.

Posoja na zemljišča in poslopja na Kranjskem proti 5%, izven Kranjske pa proti 5 1/4% obrestim in proti najmanj 1% oziroma 3/4% odplačevanju na dolg.

V podpiranje trgovcev in obrtnikov ima ustanovljeno **Kreditno društvo.**

Zaloga pohišstva
VIDO BRATOVŽ
Stari trg 5
LJUBLJANA

Kmetska posojilnica

r. z. z. n. z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog trindvajset milijonov. Popolnoma varno

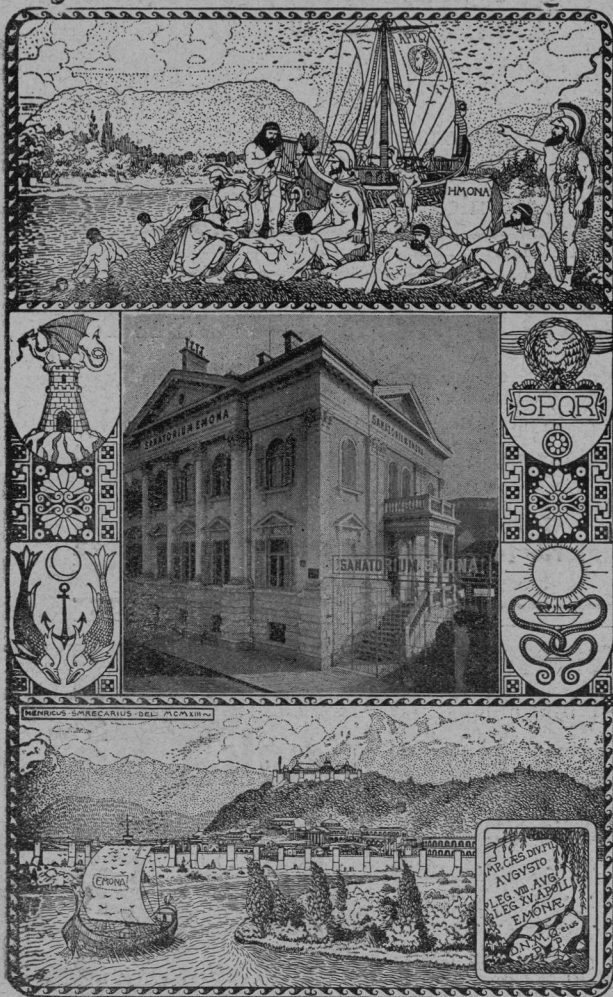
4 1/4 %

Ljubljanske okolice

v Ljubljani

brez vsakršnega odbitka.

naložen denar. Rezervni zaklad : 1 Milijon kron.

Selenburgova ulica 1
(sraven trgovine Tičar)

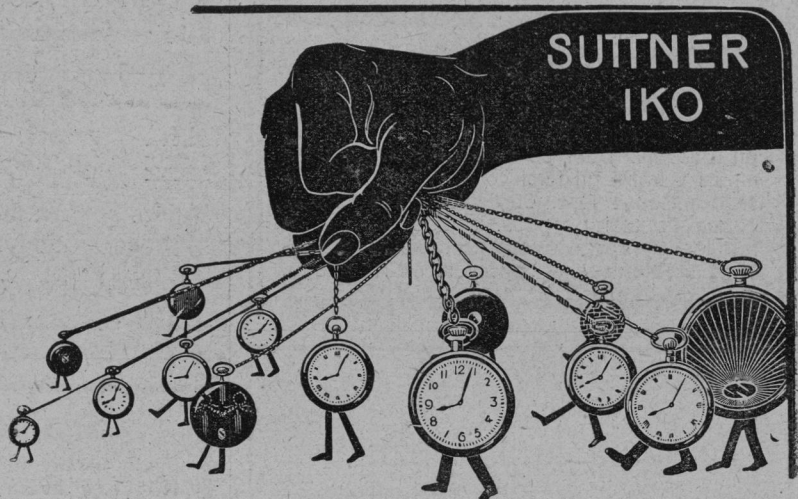
Špecijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“

v deželnem gledališču

Krasna
darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepoticja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštne prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Št. 99410 Kovinasta anker Roskopf ura K 12'40
št. 99449 Roskopf ura, grav. močna, 2 pokrova K 18'60
št. 99600 Radijska žepna ura ponoči sveteča K 16'20
št. 99865 Kovinasta verižica K 1'60
št. 99645 Uhani amerikanski double zlato K 3'40
št. 99022 Srebr. rožni venec K 9'50

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v **Ljubljani št. 5**

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavica 8,000.000 kron. :: **STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.** :: Rezervni fondii okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodneje.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“: za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3'80, 1/2 leta K 7'50, celo leto K 15'—; za Nemčijo: 1/4 leta K 5'—, 1/2 leta K 10'—celo leto K 20'—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24'—.

Uredništvo in upravništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, Inadstropje